



## Дѣдовото теленце

(Народна приказка).

Живѣли дѣдо и баба.

Имали си кравичка, красива, умна съ бѣли сребърни космици.

Баба трѣвица зелена ѝ носила и сладко нареждала:

— На моя хубавице, бабина телице, яжъ да порастнешъ.

Дѣдо ярмичка ѝ бъркалъ, весело я поглеждалъ и галено нареждалъ:

— Яжъ, дѣдовата, да порастешъ, теленце да ми дадешъ.

Една ясна сутринъ, дѣдо става, гледа и не може да се нагледа!

Кравата си има теленце. Какво теленце! Малко, живичко, съ жълти косъмчета — сжщо като сърненце.

— Бабо-о, тичай бабо-о! — завикалъ дѣдо.— Нашата умница си има теленце. Вижъ какво е сърненце, златно теленце!

Тича баба, гледа и не може да се нагледа.

— Ахъ, моята кравичка, теленце ми дала! И какво теленце! Златно, мило сърненце!

Минаватъ моми — за вода отиватъ и бабата дочуватъ, че теленце си има и какво теленце? — златно сърненце.

Дочули-недочули, захвърлятъ мѣнци, кобилици и стомни и на другаркитѣ си бързатъ новината да кажатъ :

— Ей, другарки, вие нищо не знаете. Бабината крава си има теленце и то какво? — Златно, сѣкашъ е жълтица . . .

